

Înviere

Marin Mihalache

La ce-am mai cugeta când viața este dusă
Când nu mai este vlagă în inimă nici zel
Când flacăra de gânduri este demult apusă
Și n-a rămas nici visul demonic și rebel?

Când funia luminii în trup ne despletește
Mătasea cărnii strânse ca apa într-un scoc
Și îngerii din ceruri ne caută orbește
Să despărtească trupul de sufletul miop.

Cohorte de idei se zbat încă sub tâmpile
Deșert de vorbe goale și fără nici un preț
Și câte n-ar fi fost sortite să se-ntâmpile
În rătăcirea vană a gândului răzleț?

Când răstignit pe crucea pecetluită-n trup
Clopotul inimii bate cerești euritmii
Din-ntunecimea umbrei luminile irup
Și se trezesc la viață cei morți dar care-s vii.